

ReEditor: Nicoleta Popescu
Copertă: Flory Preda
Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Georgeta Nicolae

Toate drepturile rezervate Editurii Prestige

Copyright @ 2019 Editura Prestige

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TWAIN, MARK

Aventurile lui Tom Sawyer / Mark Twain. - București :
Prestige, 2019
ISBN 978-606-8863-57-3

821.111

ISBN: 978-606-8863-57-3

Tel.: 0732.55.88.33
www.edituraprestige.ro
www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Mark Twain

Aventurile
lui
Tom Sawyer

PRESTIGE
KIDS
București - 2019

CUPRINS

<i>Prefață</i>	5
CAPITOLUL I	6
CAPITOLUL II	14
CAPITOLUL III	20
CAPITOLUL IV	26
CAPITOLUL V	34
CAPITOLUL VI	47
CAPITOLUL VII	54
CAPITOLUL VIII	61
CAPITOLUL IX	67
CAPITOLUL X	72
CAPITOLUL XI	76
CAPITOLUL XII	82
CAPITOLUL XIII	86
CAPITOLUL XIV	91
CAPITOLUL XV	94
CAPITOLUL XVI	98
CAPITOLUL XVII	106
CAPITOLUL XVIII	109
CAPITOLUL XIX	114
CAPITOLUL XX	121
CAPITOLUL XXI	123
CAPITOLUL XXII	130

ReCAPITOLUL XXIII138	138
CAPITOLUL XXIV141	141
CAPITOLUL XXV144	144
CAPITOLUL XXVI152	152
CAPITOLUL XXVII158	158
CAPITOLUL XXVIII162	162
CAPITOLUL XXIX172	172
CAPITOLUL XXX176	176
CAPITOLUL XXXI186	186
CAPITOLUL XXXII190	190
<i>Încheiere</i>197	197

CAPITOLUL I

– **T**om!
Niciun răspuns.

– Tom!

Liniște.

– Unde o fi dispărut, Doamne, că doar acu' îl văzui?
Tom, n-auzi?

Bătrâna femeie își potrivi ochelarii și privi deasupra lor în cuprinsul odăii; îi împinse apoi pe frunte și se uită dedesubtul lor. Rar de tot sau aproape niciodată nu privea prin ei la un lucru atât de neînsemnat ca un băiețel, ca Tom. Ea își socotea ochelarii drept o podoabă și nu se îndura să-i uzeze. Avea ochi buni și putea vedea tot atât de bine și prin roțile mașinii de bucătărie. Se uită în jurul ei, apoi se potoli puțin, dar, parcă dorind să fie auzită de mobilele din casă, strigă:

– Să știi că dac-oi pune mâna pe tine!...

Dar nici nu-și isprăvi vorba și începu să scormonească pe sub pat cu coada măturii. Dar zadarnic! Stârni doar pe motanul ei favorit din culcuș, care, de frică, fugi afară, miorlăind.

Bătrâna se ridică și, gâfâind de oboseală, zise:

– Ah! Ce bătaie am să-i trag...

Se duse la ușă și aruncă o privire de-a lungul tufelor de pătlăgele roșii de lângă gard. Dar Tom, nicăieri. Scoasă din răbdare, ea strigă cât putu:

– To-om!

O fâșșială ușoară și, când își întoarse capul, ce-i văzură ochii? Tom! Un băiețandru voinic, ce căuta să se strecoare pe lângă ea.

– Așa! Vasăzică, aici mi-ai fost. Ce făceai?

– Nimic!

– Cum, nimic? Ia te uită la mâinile și la gura ta! Ce-s petele astea pe tine?

– Nu știu, mătușico.

– Ba eu știu. Sunt de la marmeladă. Ți-am spus de o mie de ori că dacă te mai prind la marmeladă e vai de pielea ta! Dă nuiaua încoace!

Nuiaua începu să tremure amenințătoare.

– Vai, mătușico, ia vezi ce-i în spatele matală?

Bătrâna se întoarse iute, dând drumul băiatului, care, într-o clipă, se repezi la gard și-l sări dintr-un salt. Mătușă Polly rămase mută de uimire, apoi începu să râdă cu blândețe:

– De câte ori m-a păcălit puștiul în felul acesta și încă nu m-am învățat minte să nu-l slăbesc din ochi. Dar prostia bătrânească e cea mai mare dintre prostii. Și apoi vorba aceea: calul bătrân nu se-nvață în buiestru. Dar puștiul meu vine întotdeauna cu un șiretlic nou pe care niciodată nu-l pot ghici. De unde nici nu gândești, răsare și când mă simte că nu-s destul de supărată să-i ard o palmă, hop și el, să mă facă să râd! Martor mi-e Dumnezeu că nu-mi pot face datoria așa cum trebuie față de băiatul ăsta. Știu bine că păcătuiesc și pentru el, și pentru mine și gândul acesta mă face să sufăr. E băiatul răposatei mele surori și oricum nu-l pot lăsa prea liber, cu toate că mă doare când trebuie să-l pedepsesc! Acum are să se joace toată după-amiaza, iar mâine, drept pedeapsă, o să fiu nevoită să-l pun să muncească! E foarte greu să-l faci

să lucreze în zi de sărbătoare, când toți băieții se bucură de libertatea vacanței. Fuge de lucru ca dracul de tămâie și nu-și dă seama că dacă-l las în voia lui o să fie vai de el!

Tom avu o după-amiază plăcută. Sătul de joacă, se-n-toarse acasă tocmai la timp, ca să-l ajute pe micul Jim – un băiețel negru ca smoala – să spargă lemne pentru a doua zi și să facă surcele pentru masa de seară. Până să isprăvească Jim, Tom îi povesti aventurile lui din după-amiaza aceea.

Sid, fratele mai mic al lui Tom, își vedea de treabă, adunând așchiile, deoarece el era un băiat cuminte și nu-i plăceau nebuniile. Tom șterpelișe zahăr și tocmai când ronțăia mai cu poftă apăru și mătușa Polly. Ea începu să-i pună fel de fel de întrebări cu tâlc ascuns, spre a-l atrage pe Tom pe panta destăinuirilor. Ca orice femeie simplă, ea își închiuia că are talentul de a pătrunde în taina lucrurilor ascunse și îi plăcea să privească efectul uneltirilor ei șirete, dar destul de lămurite. Astfel, grăi:

– Era foarte cald la școală astăzi, nu-i așa, Tom?

– M-da!

– Mare căldură, nu-i așa?

– M-da.

– Și n-aveai chef deloc să te duci la gărlă, Tom?

O bănuială nelămurită îi încolți în suflet.

– Nu, nu! Nu prea! răspunse Tom.

Bătrâna întinse mâna și, pipăind cămașa lui Tom, zise:

– Cu toate astea, nu prea ți-e cald acuma.

În sinea ei se bucura. Cercetând cămașa, ea urmărea un scop la care nimeni nu s-ar fi gândit. Tom însă o cunoștea bine și, ghicindu-i gândul, răspunse ca pentru a se apăra:

– Cineva m-a stropit cu apă și nici până acum nu mi s-a uscat părul. Vezi?

Idea că un amănunt atât de însemnat îi putea scăpa din vedere o tulbură pe mătușa Polly. Dar îi veni o altă idee mai năstrușnică:

– Pentru că te-a stropit cineva cu apă, nu trebuia să-ți descoși gulerul, nu-i așa, Tom? Descheie-te la haină!

Îngrijorarea lui Tom se risipi. Își descheie haina. Gulerul era bine prins la locul lui.

– În sfârșit, să lăsăm asta. Dar vezi, Tom, știu bine că ai sărit capra toată după-amiaza și că ai fost la gărlă. Dar te iert! Hai, nu-mi mai face mutra asta de curcă plouată, Tom!

Era, pe de o parte, mâhnită că toată iscusința ei dăduse greș, pe de altă parte, era bucuroasă că de astă dată băiatul se purtase civilizat.

Dar Sidney zice:

– Dacă nu mă-nșel, i-ai prins cu ață albă gulerul și, acuma e neagră.

– Așa-i! Cu ață albă! Tom!

Dar Tom nu mai așteptă cele ce aveau să urmeze și zbughind-o pe ușă, strigă:

– Las', mă Sidy, că-ți trag eu un toc de bătaie, de-ai să mă ții minte!

Când se simți în siguranță, ridică reverul hainei. Două ace: unul cu ață albă, celălalt cu ață neagră erau înfipte în rever. Tom le privea și bombănea:

– Nu băga de seamă, de nu-i spunea Sid. Mătușica mi-l coase când cu ață albă, când cu ață neagră, cum se nimește. Dar las', mă Sidy, mă. Să nu-mi zici pe nume de nu te-oi cotonogi, de o să mă ții minte!

Tom nu era un băiat-model, iar pe cel pe care-l cunoștea ca model al orașului nu-l putea suferi și-i era silă de el.

În mai puțin de două minute, uită cu totul de necazuri,

nu fiindcă erau mai puțin amare decât ale unui om matur, ci fiindcă în mintea-i își făcuse loc un nou și puternic interes, ca și un om în toată firea, care, în goana după o nouă încercare a norocului, își uită de toate necazurile. Noul interes se datora unui obiect foarte frumos: un fluier prețios, pe care-l căpătase tocmai de la un negru și din care voia să fluiere acum nestingherit. Desigur că cititorii știu în ce constă un astfel de fluier, cu care poți imita cântecul pitulicii.

Tom porni fluiерând de-a lungul străzii, vesel și cu inima plină de mulțumire. Se simțea ca un astronom, care descoperise o planetă nouă.

Amurgul verii se prelungea. Nu se întunecase încă. Înaintea lui se ivi un străin: un băiat ceva mai răsărit decât el. Un nou-venit, de orice sex sau de orice vârstă, stârnea curiozitatea în micul și sărăcăciosul orașel St. Petersburg. Băiatul acesta era bine îmbrăcat, prea bine chiar pentru o zi de lucru, haina lui, încheiată până la gât și cu centură, era nou-nouță, ca și pantalonii, și-n afară de asta mai avea și ghete în picioare. Ba purta și o cravată frumoasă de mătase. Mutra lui de orașean îl râcăia pe Tom. Cu cât se uita Tom mai mult la această arătare minunată, cu atât mai mult acesta strâmba din nas la îmbrăcămintea lui jerpelită. Tăceau amândoi. Dacă unul se mișca, se mișca și celălalt, dar numai în lături, în cerc. În tot timpul acesta, se uitau țintă unul în ochii celuilalt. În cele din urmă, Tom spuse:

- Eu te pot trânti la pământ!
- Ia, vezi de încearcă!
- Ai să vezi că pot!
- Nu cred!
- Ba pot!
- Nu poți!

– Ba pot!

– Nu poți!

O pauză de încordare. Apoi, Tom:

– Cum te cheamă?

– Nu te privește!

– Ba dacă vreau o să mă privească!

– Și de ce nu vrei chiar acum?

– N-avea grijă, o să vreau! Faci pe grozavul, hai?

– Ei, ce mai aștepți?

– Crezi că ești mai tare ca mine? Păi, dacă vreau te trântesc cu o singură mână!

– Bine, bre! Dar de ce nu faci ce spui?!

– Îți arăt eu acuși dacă faci pe prostul cu mine!

– Zău? Nu mai spune am mai văzut eu mulți ca tine!

– Mă frumosule, te crezi mare și tare, hai, mă?

– Ce mai pălărie ai în cap! Ha, ha, ha!

– Dacă nu-ți place, fă-mi-o mototol! Dar când oi pune mâna pe tine, ce te-oi mai cotonogi!

– Mă, mincinosule, mă!

– Mai mincinos ca tine, bre?

– Mincinosule, fricosule, tâmpitule!

– Hai, cară-te de aici!

– Mă, dacă mai scoți o vorbă, praf te fac!

– Așa crezi tu!

– Ai să vezi!

– Ce mai aștepți? Nu știi decât să trăncănești!

– Fricosule! Ești un fricos, de n-ai pereche!

– Eu, fricos?

– Tu.

– Eu?

– Da, tu.

Altă pauză și altă învârtire în cerc.

Acum se apropiaseră, umăr la umăr. Tom reîncepu:

– Pleacă de aici!

– Pleacă tu!

– Nu vreau!

– Nici eu!

Stăteau înfipti unul lângă altul, gata să se încaiere, dar niciunul nu îndrăznea să facă vreo mișcare. După o așteptare plină de înfrigurare, Tom zise:

– Ești un fricos și un nătărău! Am să te spun fratelui meu mai mare și are să te snopească în bătaie!

– Ce-mi pasă mie de fratele tău mai mare? Eu am un frate mai mare decât al tău și fratele meu e în stare să-l arunce pe fratele tău peste gard, ca pe o minge.

(Frații aceștia trăiau doar în închipuirea lor).

– Minți, mă!

– Ba tu minți!

Cu degetul mare al piciorului, Tom trase o linie în praful străzii, zicând:

– Cine îndrăznește să treacă peste asta mănâncă bătaie! Celălalt o trecu îndată și zise:

– Să văd, cine-i în stare să mă bată?

– Mă, nu te juca tu cu dracu'! Caută-ți mai bine de drum.

– Păi, n-ai spus tu că mă bați dacă trec peste linie?

– Te bat dacă nu-mi dai doi gologani!

Nou-venitul scoase din buzunar două monede de aramă și i le întinse în bătaie de joc.

Tom le azvârli la pământ.

În clipa următoare, se aruncară amândoi în praful uliței, încârligați ca doi cotoi, se tăvăleau, sfâșiindu-și hainele, smulgându-și părul și strivindu-și nasurile. În învâlmășeală,

printre bătaii și ghionturi, Tom se trezi deodată călare pe adversarul său, pe care-l ținea strâns cu picioarele și-l lovea sălbatic cu pumnii.

– Na, bre! Să nu zici că n-ai de-ajuns!

Băiatul se lupta să scape din strânsoare și țipa cât îl ținea gura.

– Na, să te sature!

Și loviturile cădeau cu nemiluita.

– Să te înveți minte altă dată, să bagi de seamă cu cine vorbești, să nu fii moșic, mă!

Băiatul se eliberă de sub apăsarea lui Tom și plecă scuturându-și hainele, sughițând și uitându-se îndărăt; îi arăta prin gesturi ce o să pățească Tom data viitoare când o pune mâna pe el. Tom îi răspundea prin strâmbături și porni la drum foarte mulțumit de sine. Însă de îndată ce-i întoarse spatele, celălalt înșfăcă o piatră, o azvârli și-l nimeri drept în spate între umeri, după care o luă la fugă.

Tom se luă după el până acasă și astfel află unde locuia.

Se postă la poartă și își pândi un timp adversarul, doar doar o ieși. Dar acesta se ascunse în casă, în dosul perdelei, și când îl zări dădu cu tifla.

Într-un târziu, se ivi la ușă mama dușmanului și-l înjură:

– Ești un stricat și un descreierat! Derbedeule! Ia-ți ca-trafusele și cară-te! Să nu te văd în ochii mei!

Tom plecă satisfăcut că i-a arătat neobrăzatului cu cine are de-a face.

Târziu, pe înserate, când Tom se furișă cu mare băgare de seamă pe fereastră, nimeri drept în brațele mătușii Polly, care, văzând în ce hal sunt hainele lui, hotărî ca a doua zi să-l țină acasă și să-l pună la o treabă folositoare.

CAPITOLUL II

În dimineața aceea de sâmbătă, soarele strălucea surâzător, iar lumea se deștepta proaspătă, fremătând de bucuria vieții. Inimile tresăltau de cântece. Fețele oamenilor erau luminate de fericire. Pomii își desfăceau mugurii și aerul era înmiresmat de mlădițele tinere. Dincolo de orașelul pe care-l domina, Cardiff Hill era îmbrăcat în verdeață și din depărtare părea ca un pământ al făgăduinței.

Tom se ivi pe trotuar, într-o mână cu o găleată plină cu var alb și cu o bidinea, în cealaltă. Măsură din ochi gardul și bucuria vieții i se prefăcu în jale, iar în inima lui se cuibări mahnirea. Treizeci de metri avea în lungime gardul și doi metri înălțime!

Se resemnă cu gândul că viața e un adevărat iad. Tom înmuie bidineaua în var și trase o dâră de-a lungul unei șipci; repetă această lucrare o dată și încă o dată și compară dâra atât de puțitică făcută de el cu întreaga lungime a gardului nevăruit, încât își pierdu curajul. Deznădăjduit, se lăsă pe o ladă de lemn. În clipa aceea, din poartă se ivi Jim cu o găleată de apă în mână, cântând: „Buffalo Gals!”

Până atunci, căratul apei cu găleata de la cișmeaua cu pompă nu era o îndeletnicire plăcută pentru Tom. Acum, însă, i se părea o adevărată izbăvire. Își aminti că în jurul cișmelei era întotdeauna adunată o ceată de copii albi, mulatri și negri și mai cu seamă fete, care, până să le vină rândul, făceau schimb de jucării, zburdând și încăierându-se adesea. Cu toate că cișmeaua se afla la o depărtare de numai

o sută cincizeci de metri, Tom ținea minte că Jim zăbovea întotdeauna cel puțin o oră la cișmea și niciodată nu se întorcea dacă nu venea cineva să-l aducă acasă. Tom îi spuse:

– Ia ascultă, Jim, aduc eu apă, vrei să spoiești tu în locul meu?

Jim clătină din cap și-i răspunse:

– Nu pot, dom’le Tom. Cucoana mi-a poruncit să mă duc după apă și să nu m-apuc de prostii pe drum! Și mi-a mai spus că dacă m-ai ruga să spoiesc să-mi văd de treabă, că nu pe mine m-a pus să spoiesc!

– Nu te uita la ce spune dânsa, Jim. Așa-i ea întotdeauna. Adă găleata încoace și cât ai bate din palme mă și întorc cu ea! De te-o afla cucoana, să nu-mi zici pe nume!

– Nu pot, zău, dom’le Tom! Află cucoana și-mi rupe urechile! Așa mi-a spus.

– Dânsa nu bate pe nimeni, niciodată, cel mult îți dă un bobârnac în scăfârlie. Ei, și doar n-ai plânge pentru asta! Te sperie doar cu vorba! Jim, știi una? Iacă, îți dau o bilă, o bilă cu dungi, mă!

Jim începu să șovăie.

– Ascultă, Jim, e cu dungi albe și câștigă de te sperii.

– Te cred, dom’le Tom, și aș face bucuros târgul, dar mi-e grozav de frică de cucoana!

Jim era un biet copil și prea era mare ispita ca să se poată împotrivi. Puse găleata jos și luă în mână bila cu dungi albe. Dar în clipa următoare o aruncă și porni într-o fugă la cișmea, alergând cât îl țineau picioarele. Neavând încotro, Tom se apucă să spoiască de zor.

Mătușa Polly, care se întorcea de la câmp, văzând cum muncește băiatul, plecă foarte mulțumită.

Puțin după aceea însă, zelul lui Tom scăzu. Începu să